

Relationer - det dyrbaraste i livet

Ylwa Breidenstein

Det dyrbaraste i livet, det som verkligen bär oss, det är våra relationer. Det gäller såväl relationer till naturen, växter och djur som till våra medmänniskor. Och våra hjärtan fylls med sorg och smärta när en relation går sönder eller tar slut. Relationer är inget statiskt utan behöver förändring och förnyelse för att kunna överleva - och ibland behöver de till och med ett avbrott - en paus. Relationer förändras därför att de väsen som har en relation till varandra utvecklas. Samtidigt utvecklas vi också med och genom varandra i relationen, steg för steg. Kanske blir det tydligast i relationen mellan föräldrar och barn - där ju inte bara barnet växer och utvecklas utan även föräldrarna har möjlighet att mogna som människor.

Förutom behovet av medmänniskliga relationer bär vi också på en längtan efter relation med andligt- gudomliga väsen. All religion bygger på just det faktumet. Och precis som våra sociala relationer behöver även våra religiösa relationer omvårdnad, uppmärksamhet och förnyelse. Därför kallar sig Kristensamfundet också för en rörelse för religiös förnyelse! I Människovigningens handling möter vi det gudomliga, övar oss att mer och mer uppmärksamma den relationen och hålla den levande och rörlig. I bönen vårdar vi den vidare, men den får också näring genom konst och kunskapande. Ja, relationen till det gudomligt-andliga är i vår tid beroende av att vi utvecklar vårt skapande och tänkande. Först då förlorar vi oss inte när en relation drabbas av förändringar och yttre avslut. I stället känner vi igen dess eviga kärna och kan förbli den trogen mitt i förändringarnas storm. I en relation utvecklas vi med och genom varandra. Det skulle innebära att även Gud förändras genom vår relation med honom. En svindlande tanke! Genom min utveckling utvecklar sig Gud och tvärt om! Inte heller den andliga världen anser sig statisk eller färdig utan vill förnya sig i relationen med mänskligheten. Det vilar därför ett stort ansvar på oss.

Överallt där vi bejakar vår egen utveckling till att bli sanna människor ger vi den andliga världen en möjlighet att förnya sig. Samtidigt fördjupas relationen med det gudomliga, fyller våra hjärtan inte bara med glädje utan med kärlek - den allra högsta formen av relation.

